

JUNIORII — LA ORDINEA ZILEI !

În numărul trecut al revistei noastre (paginile 6-7) am reliefat principalele date-probleme oferite de „tabloul” actual al celui mai mare eșalon (peste 40.000 de jucători) al fotbalului nostru: COPIII—JUNIORII. Deschizând ancheta despre cei mai tineri jucători ai soccerului nostru, am invitat să ia cuvânt antrenorii, profesorii de specialitate, conducătorii de cluburi și asociații, specialiști ai federației.

Și totuși, astăzi, în pagină rezervată dezbaterii marilor probleme ale celor mici, își expun punctul lor de vedere — despre selecție, instruire-organizare și sistemul competițional — cinci cunoscuți tehnicieni ai fotbalului nostru, de vîrste diferite, unii dintre ei cu foarte, foarte mulți ani de activitate migăloasă desfășurată în rîndul copiilor și juniorilor.

Repetăm, sînt cîteva PUNCTE DE VEDERE PROPRII, SÎNT OPINII PERSONALE ale acestor tehnicieni. Pentru numerele viitoare ale anchetei noastre, așteptăm alte contribuții de acest fel, care să evidențieze — am dori să ofere și soluții concrete — noi aspecte ale multiplelor probleme care frîmîntă în prezent fotbalul nostru junior.

SELECȚIA — CARACTER — OBIECTIV — INSTRUIRE — ORGANIZARE — INCREDERE TOTALĂ — PREMISĂ A REUȘITEI DEPLINE — ANTRENORILOR TINERI, ENERGICI

Dacă astăzi — după o oarecare experiență, cu copii și juniorii — aș fi pus în situația de a da un răspuns ferm și imediat la întrebarea: care este acțiunea de bază ce asigură creșterea și promovarea elementelor de perspectivă din cadrul Centrului Steaua 23 August?, nu aș da prioritate determinării nici selecției și nici instruirii. Eu le-aș considera pe fiecare cu importanță corespunzătoare, mergînd aproape înseparabil pînă la terminarea completă a activității echipei de juniori republicani, din cadrul căreia se fac promovările jucătorilor apti pentru categoriile superioare, de performanță. Plecînd de la acest adevăr — mă refer numai la activitatea din cadrul centrelor de fotbal în general — apreciez că importanța selecției, începînd de la nivelul copiilor de vîrsta cea mai mică, nu poate fi ignorată de nici un specialist în materie.

Ce se înțelege prin selecție se știe. Aș sintetiza numai că, la fotbal, păstrînd proporțiile în raport cu categoriile de jucători sau echipe, selecția înseamnă descoperirea, trierea și alegerea celor mai bune elemente, dotate cu calități deosebite, în scopul de a asigura dezvoltarea și creșterea calitativă a jocului la nivelul de cea mai mare performanță. Criteriile de selecție, de asemenea, sînt cunoscute și nu cred că este cazul a mai insista prea mult asupra lor. Mă voi rezuma numai la unele aspecte pe care le socotesc mai importante.

Primul dintre acestea se referă la efectuarea obiectivă a operațiunii în sine care trebuie realizată cu metode și mijloace aplicate pe bază de măsurători și mai puțin pe bază de aprecieri „ochiometrice”. Un antrenor, pus în situația să aleagă între doi subiecți cu deprinderi motrice și abilități tehnice apropiate, dar cu viteze de deplasare diferite, va trebui, desigur, să prefere pe acela care are o viteză mai mare și, bineînțeles, o alergare mai corectă, după o testare cît mai exactă și riguroasă făcută. Aceleași me-

tode și mijloace trebuie aplicate și în cazurile unde, la abilități tehnice asemănătoare, unul din subiecți sare, de pildă, mai bine și mai corect.

Cu privire la așa de mult discutatul „gabarit”, care, chipurile, ar fi suficient pentru ridicarea calității jocului, selecția trebuie să țină seama, în primul rînd, de perspectiva creșterii jucătorului din punct de vedere tehnic și de calita-

țile fizice de bază ale subiectului respectiv. Gabaritul este de preferat în cazul cînd abilitatea tehnică este sprijinită de calitățile fizice de bază constatate prin testările de rigoare. Altfel, selecția nu are un caracter obiectiv, ci unul mai mult sentimental, vizînd rezultatele imediate la nivelul copiilor, pentru ca, apoi, după numai cîteva ani cel în cauză să devină un leș sau în cel mai fericit caz un jucător mediocru, bun pentru categorii inferioare.

Din experiența practică am putut constata că jucătorii promovați din centrul Steaua 23 August, de talia unui Naom, Aelenei, Ion Ion și alții pot sta pe picior de egalitate și chiar întrece, în joc, pe cei cu gabarit impresionant, dar fără abilitățile tehnico-tactice corespunzătoare jocului modern. La nivel internațional „piticul” Johnstone de la Celtic a jucat cu un succes deosebit în fața masivilor Petchetti sau Schnepfberger.

Deci, gabaritul nu poate fi un criteriu absolut, după

cum nu se poate face un criteriu absolut privind jucătorii de viteză, dar cu abilități tehnico-tactice deficitare sau cu o rezistență (capacitate de efort) precară.

Referîndu-mă, din nou, la modul cum se face selecția la nucleul centrului Steaua 23 August, pot să arăt că aceasta are un caracter continuu și se bazează pe metode și mijloace obiective, testările fiind supravegheate și de medicul centrului, dr. Cristache Ștefănescu. Dar, deși selecția este asigurată prin mijloace obiective, trebuie să arăt, totuși, că o serie de situații create în special de unele școli și licee, influențează negativ această operațiune. În asemenea condiții mulți copii selecționați de centru — și probabil și de alte centre — sînt reținuți la școli în echipele de clasă sau de școală și treptat, treptat nu mai participă la pregătirea postselecției. Astfel avem de-a face, în fiecare an, cu zeci de jucători selecționați care nu mai participă la instruire mai ales după ce au fost legitimați. Așa se explică faptul că fiecare antrenor din centrul nostru are mai multe cartele de legitimare ale copiilor fără activitate decît ale celor prezenți la antrenamente. Și această stare tinde să se accentueze, deoarece sînt foarte mulți profesori de specialitate care opresc copiii chiar și de la vîrsta cea mai mică să mai joace în echipele centrului. (Cazul antrenorului Fabian care este solicitat de unii părinți să dea cartelele și delegările unor astfel de copii reținuți în formația de la școală).

În concluzie, aș vrea să mai precizez că selecția, pînă la ultima treaptă de instruire, este o acțiune importantă și inseparabilă procesului instructiv-educativ. Ea se impune a fi însă obiectivă din toate punctele de vedere și nu trebuie confundată cu RACOLAREA, care e necesar să rămîină străină de preocupările noastre. În munca cu copiii și juniorii,

GHEORGHE STANCULESCU
antrenor

A devenit o realitate faptul că tinerii sînt atrași din ce în ce mai puțin de „mirajul” balonului rotund. Căuzele sînt multe și, arhicunoscute. Printre ele: programul școlar încărcat, distanțele mari dintre școală-casă-stadion, televiziunea cu programele ei și, în sfîrșit, concurența celorlalte sporturi care au declarat pară război fotbalului. Ce este de făcut?

O inițiativă, de necontestat, a F.R.F., a fost tradusă în viață prin înființarea centrelor de copii și juniori (45 la număr) subvenționate de ea. Din păcate, F.R.F. s-a oprit aici, mulțumindu-se să constate că la un sfîrșit care centru lansarea unui singur jucător în Divizia A a costat 1 milion de lei? Enorm de mult. Dar de ce asta? Pentru că, în marea majoritate, solicitările de a înființa un centru de copii și juniori în orașul X sau mascat — de cele mai multe ori — un ajutor bănesc acordat echipei de seniori din respectivul oraș, care s-a înfruptat parțial (sau total) din subvenție, acordînd copiilor și juniorilor niște resturi — tricouri uzate, chilozi uzați, mingi uzate, ghețe de fotbal numărul 42, 43; fără a mai aminti de alimentație, haină pentru transport, vestiare sau de alt de necesar teren de antrenament, fără de care nu se poate concepe viața unei echipe, fie ea de copii sau de juniori.

Consider util, ca F.R.F. să revizuiască lista cu aceste centre, urmînd a se acordă subvenția respectivă numai acelor asociații și cluburi, care, în MOD CONCRET, pun la dispoziție copiilor minimum un teren de fotbal (dar care să fie exclusiv al centrului) utilat cu instalații necesare desfășurării unei activități normale ca: vestiare, aparate ajutătoare, cabinet medical și altele. Pentru că mi se pare înecitabil acest procedeu, în care un club sau o asociație primește o sumă pe care o folosește (cum am spus) mai mult în interesul echipei de seniori, fără a da nimic fotbalului românesc.

Se mai întîmplă și altfel. Unele centre, reușind să „fabrice” două-trei elemente mai răsărite, se grăbesc să le ofere în schimb (altei echipe) pe o singură „vedetă”, sau solicită ca recompensă cîteva rînduri de echipament pentru echipa de... seniori. Și, în acest caz, nu vîd contribuția materială a asociației sau clubului respectiv — beneficiar în ambele ipoteze.

Marea majoritate a echipelor divizionare își au sediul în orașe moderne ce și-au schimbat radical fața și haina pe care o îmbracă. Gîndesc deci că, edificiile urbei respective, ar putea face încă un mic efort ca, undeva, la marginea ei, să împrejmuiască cîteva sute de metri pătrați, cel puțin în ideea de a ne feri copiii de accidente și... poluare. Acestea ar lua locul vechilor maidane, unde înfîlneau zeci de copii ce se constituiau în echipe, jucînd și vîndî să devină un Petchovschi, Marian, Ozon sau alți jucători, mîrtaie vremii. Dar, pentru că numărul acestora a scăzut, atenția trebuie îndreptată îndeosebi spre acei copii ce mai visează, încă, să devină stele ale fotbalului, ca instruirea să fie mai migăloasă, științifică și numi-o, iată de ce consider necesar ca de aceste echipe să se ocupe antrenorii tineri, recrutați din fostii jucători consacrați, jucători ale căror

nume fluturau, pînă mai ieri, pe buzele lor, ale celor veniți să învețe fotbal, care pot să le dovedească practic, copiilor, cum trebuie executat, de pildă, un corner. Or, pînă nu de mult — chiar și astăzi, pe ici pe colo — de primii pași în fotbal ai copiilor se ocupă antrenorii în vîrstă, cu posibilități fizice scăzute, care nu pot demonstra practic nimic

O altă condiție, indispensabilă, a existenței centrelor de copii și juniori este aceea a necesității stringente a asistenței medicale, a medicului salariat al centrului, asigurîndu-se astfel acei riguroși control medical al copiilor, atît la venirea în centru, cît și pe parcurs. Ar urma, în ordine, programarea obligatorie a jucătorilor de copii și juniori în deschiderea partidelor de seniori cunoscînd ambianța în care se desfășoară un joc cu public și cît de mult contează aceasta în formarea viitorului fotbalist.

De asemenea, pentru a atrage copiii la fotbal, și a concura și celelalte sporturi, se impune acordarea CONCRETA a unei alimentații la cantina clubului (de preferat a se înființa, dacă nu există), a tichetelor de transport intern și a echipamentului din subvențiile atribuite de federație. Sîm, acestea există, Federației îi revine însă sarcina controlării modului cum se cheltuiesc respectivele sume, deloc neglijabilă.

Pentru realizarea acestor desiderate consider necesară întărirea sectorului de resort din cadrul F.R.F. prin mărirea numărului de tehnicieni și salariați ai acestui important sector de activitate, cunoscînd că numai o schimbare radicală sub toate aspectele în opoziție față de copii și juniori, viitorii jucători de mine, poate constitui unul din mijloacele-impuls ale fotbalului nostru.

OCTAVIAN POPESCU
antrenor

SISTEMUL COMPETIȚIONAL

Mihai Birzan (Politehnica Iași), Ioan Costea (Rapid București) și Alexandru Dan (U.T.A.) sînt trei dintre antrenorii noștri cu mare experiență în activitatea desfășurată în rîndul copiilor și juniorilor; sînt trei dintre puținii șlefuiți de talente, pricepuți și pasionați, care cunosc în amănunțime toate problemele acestui eșalon de peste 40.000 de tineri jucători.

I-am rugat să-și spună părerea despre sistemul competițional al juniorilor, îndeosebi despre formula campionatului republican al acestora.

MIHAI BIRZAN: „SUBSCRIU UNEI ÎNTRECERI PUTERNICE, STIMULATORII”

— Este un campionat di-
luat, care se desfășoară într-un anonimat total, față de care nimeni nu manifestă nici cel mai mic interes. Supărătoare, greoaie, întortocheată este FORMULA întrecerii juniorilor. Oricît ar încerca cineva să mă convingă, pentru mine rămîne o aberație ca la un turneu final — unde se decide titlul de campion — a țării — să participe echipe, acele campioane județene, care sînt nu sînt în stare să marcheze un gol, care să fie învinse la ecoruri extrem de severe, inadmisibile. Stau și mă întreb: cui a folosit că la ultimul turneu final au participat echipe ca Viitorul Vas-

lui sau Liceul nr. 2 din Căracal, în timp ce altele ca Progresul București, Școala sportivă Brașov, Universitatea Craiova, Politehnica Iași și multe altele au rămas pe dinafară, ca simple spectatoare, cu toate că — prin valoarea lor — ar fi putut ridica nivelul ultimului act al campionatului? Vreau să afirm, deci, cu toată convingerea, că actuala formulă a campionatului juniorilor — opt serii de cîte 14 echipe, cu recalificări ale formațiilor clasate pe locul secund, cu alăturarea a încă patru echipe, campioane de județ, care sînt la parte la turneul final — NU ESTE CEA MAI BUNĂ. Subscriu unui campionat puternic, alcătuit din trei serii geografice, din care să se retrogradeze și în care să fie promovate echipe ce și-au obținut cu trudă

O FORMULĂ ADECVATĂ DE DESFĂȘURARE...

acel drept. Iar la turneul final, cel ce va desemna campioana țării, să participe primele trei sau primele șase echipe, cele mai bune, cele mai îndreptățite la cununa de lauri.

Nu mai în acest fel, sistemul competițional al juniorilor poate deveni cu adevărat stimulatoriu, numai așa poate contribui efectiv la formarea unor jucători bine pregătiți pentru a face față, apoi, cerințelor întrecerilor seniorilor...

ALEXANDRU DAN: „ORGANIZAREA COMPETIȚIILOR PE BAZA DE PROMOVĂRI ȘI RETROGRADĂRI”

— Mi-am spus de mai multe ori părerea în legătură cu întrecerea juniorilor. Este cel mai neajutat campionat desfășurat la noi în țară. Din toate punctele de vedere. Mediurile continuă să se joace pe cele mai proaste terenuri. Comisiile județene continuă să le ignore. Foarte mulți arbitri delegați nu se prezintă, iar cei mai mulți dintre ei conduc necorespunzător, plictisiți. Nu fac din arbitraje adevărate lecții de învățare

a regulamentului. Dar ceea ce e mai dureros este că asociații, echipe, antrenori privesc campionatul ca un scop în sine, nu ca un mijloc de instruire. De aci decurg o sumedenie de alte necazuri, începînd cu ne-sportivitatea de pe teren a jucătorilor și terminînd cu acele grave substituiri, pentru care antrenorii în cauză ar trebui sancționați usturător. Acestea au fost și continuă să fie, în mare, deficiențele campionatului republican. La care mai trebuie adăugată lipsa unui STIMULENT ADECVAT pe întregă desfășurare a unei ediții, ca și menținerea în cadrul unor echipe a multor jucători fără nici o perspectivă de progres.

Indiscutabil, realitatea — adică necesitatea ca juniorul să aibă mai multe meciuri la activ, într-un sezon, disputate în condițiile unei mize oarecare — cere cu strîm-genie o formulă competițională mai adevărată. Organizarea sistemului pe bază de promovări și retrogradări se impune, înainte de orice. Și, în fond, de ce n-am avea o Divizie A de juniori (3 serii), o Divizie B (3 serii), o Divizie C (3 sau 6 se-

rii), eșaloane organizate pe bază valorică, în care să promoveze și din care să retrogradeze echipe, așa cum este normal să se întîmple în orice competiție?

IOAN COSTEA: „LA START — 14 ECHIBE; ÎN FINAL RĂMIN DOAR... 3-4!”

— Inițial am crezut că actuala formulă ar fi destul de potrivită. Pe parcursul anilor m-am convins însă de un lucru care ar părea destul de bizar la prima vedere. Începînd în 14 echipe (mă refer la o serie, desigur), campionatul (seria, adică) se termină în trei, patru sau maximum cîinci campioane! Sigur că pare bizar. Dar efectiv așa stau lucrurile. Iată, seria a II-a, sau oricare din cele opt — începe cu 14 formații. Toate pornesc de la zero. După primele zece etape, cam jumătate din echipe obțin rezultate bune și își păstrează, în continuare, șanse pentru un loc frîntas. După alte 5-6 etape jumătatea se... înjumătățește și ea, rămî-nînd ca în ultimele 8-9 etape DOAR PĂTRU-CINCI (cel mult) ECHIBE SĂ LUP-

TE ÎNTRE ELE. Celelalte fac figurație. Figurație, timp de un retur întreg! Pentru că ȘTIU CĂ NU RETROGRADEAZĂ. Ei bine, aici, cred eu, e marea greșală: că nu se retrogradează. Dispare, astfel, acea îndrîjire, acea luptă aprigă pentru supraviețuire cu care ar trebui să-i învățăm pe copii și juniori de la începutul activității lor fotbalistice. Și nu vîd motivele de ce nu ar trebui să-i învățăm ce-i durzenia, dăruirea, ce-i lupta aspră, dură. De ce să nu-i învățăm că mai trebuie și să pierzi într-o competiție?

Cum aș vedea eu un campionat al juniorilor? Cea mai potrivită formulă — dacă vrem să facem cu adevărat treabă — ar fi cu două categorii. O categorie A de 4 serii cu cele mai bune 56 echipe din țară, și o categorie B, tot cu 4 serii. Promovările și retrogradările sînt să se facă în mod normal, ca la celelalte eșaloane divizionare, pornindu-se de la campionatele județene. Celo pentru cristalizarea ale seriilor categoriei A să-și dispute titlul de campionă republicană. Mi se pare cea mai potrivită și rezonabilă formulă posibilă.